

som hans Hund, naar den f. Ex. følger en Hare, og at Hunden til enhver Tid, hvor den færdes i sit fuldstændig Lovlige Grinde som Jagthund paa Jagtdistriktet, skal have Herren ved Siden af sig eller dog i synbar Nærhed. Skal Udtrykket forstaaes saaledes, at den omstreifende Hund, hvis Eier ikke er ved Siden af den eller i Sigte, kan nedskydes af enhver Jordbruger, saa paaftaar jeg, som sagt, at det vil være en Umulighed for Fremtiden at jage med Hund paa ethvert Sted, hvor ikke Bruggen af Jorden og Jagtretten ere i samme Haand. Jeg nævnte udtrykkelig Jagthunde, men den samme Kalamitet vil aabenbart ogsaa kunne ramme mange andre Hunde. Naar man ikke vil holde sin Hund stadig indelukket eller i Lænke eller Strikke, saa tror jeg ikke, at nogen Eier af en Hund vil kunne forhindre, at den til sine Tider er ham ude af Sigte. Jeg tror ikke, at det vil lykkes Nogen, endogfaa med den bedst dresserede Hund, at kunne holde den saaledes i sin umiddelbare Nærhed, hvad enten han jager eller ikke jager, at den ikke oftere falder ind under Begrebet „omstreifende, herreløs Hund“, saaledes som den ærede Ordfører ved sit Sa stadfæstede, at jeg rigtig havde opfattet dette Udtryks Mening. Jeg vilde imidlertid selv være meget tilbøielig til at forstaa et saadant Udtryk som „herreløs“ noget anderledes. Det forekommer mig, at min Hund ligesaa lidt som noget andet Kreatur, der tilhører mig, bliver herreløs, fordi den ikke har sin Herre ved Siden af sig eller i Sigte. Jeg vilde være tilbøielig til at forstaa Udtrykket: „en herreløs Hund“, saaledes: „en Hund, hvis Herre ikke kjendes og ikke kan skaffes tilveie“. Dette vilde stemme med den Opfattelse af Udtrykket „herreløs“, som gjælder med Hensyn til Kreaturer, som have forvildet sig, og hvis Eier ikke kan oplyses. Paa samme Maade vilde jeg, som sagt, ved „herreløs Hund“ forstaa en Hund, hvis Eier man ikke kjendte eller kunde komme til Kundskab om. Men hvis Udtrykket skulde forstaaes saaledes, saa maatte de omtalte Ord saa meget snarere gaa ud af Vædringsforslaget Nr. 12, thi saa blive de fuldstændig betydningsløse. Skulde man nemlig først med Hensyn til en omstreifende Hund overbevise sig om, hvorvidt den var

herreløs i denne Forstand, saa tror jeg dog, at Tiden til at nedskyde den vilde være gaaet forbi endel tidligere, end man kom til Biskhed derom. Det forekommer mig, at den omtalte Bestemmelse ogsaa staar i en vis Uoverensstemmelse med, hvad der blev fastsat i den sidste Jagtlov, thi der blev Retten til at nedskyde Jagthunde indskrænket til, at de omstreifende Hunde kun maatte nedskydes der, hvor Jagtretten og Bruggen af Jorden vare i den samme Haand; men her gaar man jo aabenbart meget videre.

Naar jeg i mit Underændringsforslag under Nr. 4 har foreslaaet, at Ordene „for der at optage dem“ skulde udgaa af Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 21, saa er det, fordi det forekommer mig, at det maa i samme Grad være strafbart at drive Andenmands Dyr ind paa sin Jord ogsaa i andre Tilfælde, end netop i dem, hvor det sker for at optage Dyrene. Derfor som det første Stykke af den under Nr. 12 foreslaaede nye § 4 maatte blive vedtaget — hvilket jeg dog ikke haaber — vilde der ogsaa, naar de omhandlede Ord bibeholdtes i Vædringsforslaget under Nr. 21, savnes et yderligere Udtryk, som f. Ex.: „eller for at faae Vedkommende idømt Ufredsbøder“. Selv om man nu imidlertid vilde anse Ufredsbøder for i den Grad at falde sammen med de dermed lige store Optagelsespenge, at de ikke behøvede yderligere at nævnes her, saa kunde der dog, som sagt, ogsaa tænkes andre Tilfælde, hvor en Mand driver Andenmands Husdyr ind paa sin Jord, f. Ex. blot for at faae sig tilkjendt Erstatning. Man maa jo vel forudsætte, at Erstatningen ikke vil blive større end Skaden, men, som den ærede Ordfører med fuld Ret bemærkede, ere Omkostningerne ved Skadens Ansættelse i Virkeligheden en Tillægshøde for den, der har begaaet Ufred. Der kunde saaledes nok tænkes andre Grunde for en ufredelig eller for en hævnjærrig Nabo til at drive Andenmands Kreaturer ind paa sin Jord end netop den, at det sker for at optage dem. Det forekommer mig derhos, at Ordene „for at optage dem“ meget godt kunne undværes, saaledes at Bestemmelsen kommer til at lyde paa, at „hvo som driver Andenmands Husdyr ind paa sine Jorder,